

Programul managerial al candidatului la funcția de Rector 2012-2016

„UBI FIDES IBI LIBERTAS,
UBI LIBERTAS IBI VERITAS”

Prof. univ. dr. Vasile IȘAN

CUPRINS

Despre “ideea de Universitate”	p.3
Viziunea, valorile, misiunea	p.11
Obiective, activități, acțiuni	p.12

1. Despre “idea de Universitate”

*

De-a lungul a peste un veac și jumătate de neîntreruptă activitate, Universitatea noastră s-a impus ca o instituție academică de referință în România.

Prin operele temeinice ale unei mari pleiade de străluciți profesori a contribuit esențial la răspândirea și dezvoltarea științei moderne, așezând astfel fundamentele progresului social și economic al țării.

Grație imaginației creatoare și eforturilor îndelung cuprinzătoare de ordonare a ideilor și desăvârșire a disponibilităților sufletești ale iluștrilor ei cărturari a adus mereu suflu înnoitor în cultura umanistă, înălțând postamentul progresului spiritual în societatea românească.

Prin străduințele perseverente și meritorii de pătrundere în universul cunoașterii și de afirmare civică ale generațiilor ei succesive de studenți cultivați și înzestrați, cu artă și talent pedagogic de un număr nesfârșit de profesori dedicați, a contribuit la formarea elitelor și a convingerii că educația universitară (“liberală” sau profesională) este o condiție a civilizației și un factor determinant al împlinirii personale.

Toate acestea luate împreună constituie substanța unui aport considerabil al Universității noastre la modernizarea societății românești.

În aceeași măsură, conferă contur luminos unei istorii pilduitoare. Cum însă nici o istorie, indiferent de proporții și adâncime, nu are o unică semnificație și un singur sens, și istoria Universității noastre ne oferă nenumărate lecții de o surprinzătoare varietate. Continuitățile și discontinuitățile timpului istoric general, acompaniate de tensiunile și convulsiile timpului istoric propriu au generat un tablou instituțional complex, cu scene bruegeliene pe un fundal rafaelian. Uneori, Universitatea s-a ridicat deasupra vremurilor, propunând modele exemplare de rostire a adevărului și de prețuire a virtuților. Alteori, i-au fost impuse comandamentele ideologice ale timpului, i-au fost dislocate rostul și energiile ei creatoare și s-a închis într-un orizont mărginit.

Lecțiile fundalului au nutrit regenerarea intelectuală și morală și au permis revigorarea instituțională. Învățămintele detaliilor au fost mai degrabă personale, alimentând suferințele și despuind caracterele. Ambele sunt la fel de necesare pentru comunitatea prezentă și existența viitoare a Universității.

Cum ar spune filosoful britanic Gordon Graham, din aceste lecții aflăm noblețea idealurilor, nevoia imperioasă a realismului și vicisitudinile adevării perpetue la circumstanțe sau “spiritul timpului”. Putem înțelege hiatusul intelectual și sufletesc al “modernizatorilor” deodată cu resemnarea și nostalgia tradiționaliștilor. Pe de o parte, asistăm neputincioși la desfășurarea arogantă a spiritului nesăbuit al reformatorilor sistemici, pe de alta, privim spectacolul sublim al dramei istorice a esențialiștilor. Unii proiectează mereu viitoruri și sisteme perfecte, ceilalți deplâng întotdeauna paradisul pierdut. Și unii și ceilalți se regăsesc într-un inspirat fragment al lui T.S. Eliot:

„They constantly try to escape

From the darkness outside and within

By dreaming of systems so perfect that no one will need to be good”.

Spre deosebire de modernizatori care dețin omniciența schimbării planificate *en detail*, tradiționaliștii au cel puțin apanajul unei idei de Universitate. Cei dintâi instrumentalizează persoana umană și privilegiază scopurile sistemului de educație și cercetare universitară, cei din urmă afirmă desăvârșirea sau excelența persoanei și nu-i recunosc nici un scop sistemului ca atare. Pentru „modernizatori” sau funcționaliști, educația și cercetarea sunt un mijloc către scopuri mai înalte, eventual ale statutului sau societății; pentru tradiționaliști sau „esențialisti”, ele sunt un scop în sine. Spune Kenneth Minogue, interesant de menționat aici, profesor timp de mulți ani la London School of Economics and Political Science: „University education is not a mechanistic proces, but an individual adventure.”

**

Dezbaterea cu privire la misiunea și funcțiile Universității ca instituție generică de cercetare, predare și învățare este de dată mai recentă, fiindcă istoria ei venerabilă precedă, cu multe secole ideea de Universitate. Dar disputa privind educația, cunoașterea umană, în general, merge în timp până la pitagoreici și sofști.

Nu ne-am propus, probabil nici nu dispunem de competențele necesare, să clarificăm lucrurile într-o privință sau în cealaltă.

Am intenționat doar să schițăm termenii experienței istorice și ai turnirului ideatic în legătură cu Universitatea. Nici nu pretindem să încadrăm istoria și actualitatea Universității noastre în istoria universitară generală și în contextul academic global. Însă, exceptând perioada regimului socialist, nu pot fi eludate similitudinile între Universitatea ieșeană și Universitățile europene. Măcar în privința căutărilor unei idei de Universitate și a evoluțiilor contrastante, aserțiunea se verifică îndeajuns.

Simplificând lucrurile, concepțiile și practicile universităților europene, în general, pot fi rezumate la următoarele două perspective: perspectiva funcționalistă și perspectiva esențialistă. Prima perspectivă s-a bazat aproape exclusiv pe filosofia utilitaristă, iar actualmente, pe nici o filosofie. Locul reflecției axate pe utilitate a fost cedat voluntarismului arbitrar și deciziei politice sistemice. Scopurile Universității sunt sociale și economice, iar activitățile ei fundamentale – educația și cercetarea – sunt subordonate acestor scopuri. Universitatea are utilitate atâta vreme cât îndeplinește funcții care-i sunt atribuite de către stat, în scopul incluziunii sociale creșterii economice sau competitivității internaționale.

Foarte succint, această perspectivă este exprimată într-un document european astfel: mobilitate socială și profesională, angajabilitate și competitivitate.

Dintr-o nefericită confuzie s-a ajuns la indentificarea acestei abordări cu deschiderea față de piața liberă, inclusiv a ideilor. La mijloc a fost conceptul de „nou management public”, bazat pe principii economice, și, mai de multă vreme, a stăruit pretenția de științificitate a politicilor publice. Treptat, soluțiile pentru problemele economice ale Europei au fost găsite în transferul conceptelor din mediul de afaceri în mediul academic. Masificarea învățământului superior în sistemele puternic etatizate și preponderența temelor strategice de cercetare, înscrise pe agenda de politică publică pentru creșterea competitivității internaționale, au facilitat preluarea *tale-qual* a practicilor corporatiste în universități.

Stakeholders, accountability, total quality management, benchmarking, learning outcomes etc. sunt doar câteva din soluțiile „cheie” găsite pentru un mediu universitar hiperreglementat, birocratizat și subfinanțat. Când se schimbă moda în managementul corporatist, birocrăția statală propune și impune noua trișerie în mediul academic.

Totuși, curățată de surrogatele suprareglementării și colectivismului educațional, perspectiva funcționalistă este de mare importanță pentru orientarea și dezvoltarea unei universități.

Universitatea contemporană – arată Clark Kerr – nu mai este o comunitate omogenă, ghidată de un singur ideal, fie el newmanian sau humboldtian, ea este o „comunitate de comunități”, cu mai multe misiuni și idei concurente, altfel spus, o multi-versitate unificată de aspirațiile și performanțele persoanelor ce o locuiesc și animă, profesori, studenți și personal de administrație, deopotrivă.

„Universitatea nu poate scăpa de înlănțuirile istoriei” afirmă același educaționist american.

Perspectiva „esențialistă” se bucură de privilegiul mării filosofii. De la Platon și Aristotel până la Kant, Humboldt, Newman și, mai recent, Karl Jaspers, Michael Oakeshott, Robert Nisbet, Russell Kirk și Kenneth Minogue, esența educației este excelența umană, desăvârșirea sau completitudinea intelectuală, morală și spirituală. Nu există nici un alt scop al educației decât persoana în sine. Toate celelalte lucruri sau întreprinderi umane, economice sau de altă natură, decurg de aici.

„Knowledge for the sake of knowledge”, cum spunea John Newman, acoperă în întregime scopul educației liberale și al cercetării orientată de pura curiozitate intelectuală. Omul educat în spiritul adevărului, binelui și frumosului este liber întrucât înțelege și caută esența lucrurilor, are mintea cultivată și gândirea independentă, distinge aparențele de realități sau esența lucrurilor, are convingeri argumentate și posedă virtuțile cardinale.

Iată o formulare succintă a ideii de Universitate la Newman: „A university is the high protection power of all knowledge and science, of fact and principle, of inquiry and discovery, of experiment and speculation; it maps out the territory of the intellect and sees that (...) there is neither encroachment nor surrender on any side”. La Wilhelm von Humboldt și John H. Newman găsim, cu diferențe de nuanță și accent (educația liberală fără nici un alt corelativ; educația liberală pentru/și cercetarea fundamentală în spiritul principiului unității predării-învățării-cercetării), cea mai profundă și frumoasă expresie a ideii de Universitate. Tot ceea ce s-a discutat și scris interesant de atunci până

azi, cu prea marea și crescânda excepție a tehnicalităților invazive și insidioase, despre Universitate și universități s-a raportat și se referă încă la cei doi inegalabili gânditori.

Libertatea academică și autonomia universitară – valorile fundamentale ale educației și cercetării – datorează mai mult idealismului german și britanic decât tuturor politicilor publice și convențiilor profesionale la un loc.

Astăzi, discutând până la sașietate despre eficiență, productivitate, descriptori etc. acordăm valoare doar la ceea ce este util și utilitate nimicului, și uităm adesea că ideile, cunoașterea și știința nu au fost dintotdeauna apanajul planificatorilor de stat și al funcționarilor „aulici”.

„Obiceiul de a vedea Universitatea în termeni funcționali a devenit așa de larg răspândit că el poate trece în sine ca un adevăr istoric” scria ironic K. Minogue.

Dar oricât ne-ar încânta și desfăta idealul Universității ca „republică a literelor, științei sau intelectului”, este important să recunoaștem că Universitatea nu trăiește în „cerul albastru”, în afara istoriei, a preocupărilor sociale și intereselor mundane, a națiunii care i-a dat existență și a curentelor intelectuale schimbătoare. Altfel spus, ideea de Universitate nu s-a realizat decât într-o formă adecvată momentelor istorice și imperativelor intelectual-morale și culturale exprimate de fondatorii instituțiilor de învățământ superior sau comunitățile mai largi ale acestora. Așa se explică următoarele două elemente:

- Preocupările de „reconstrucție” a ideii de Universitate ale unor renumiți cărturari și științisti precum: Abraham Flexner, Ortega y Gasset, Jaroslav Pelikan, Gordon Graham etc.;
- Existența unei mari varietăți de instituții de învățământ superior.

Clark Kerr exprima destul de tranșant acest fapt, astfel:

„There is no such thing as the one and only mission of the one and only university. There has never been is not now, and never will be. There are, instead several, even many competing missions and several, even many, types of institutions of higher education.”

Istoria universitară i-a propus numeroase exemple economistului american și, în general, i-a susținut argumentele. De la începuturile lor medievale și până în prezent, Universitățile nu au fost precedate de idei sau filosofii proprii, ci de dezideratele educaționale ale persoanelor și de pasiunea lor pentru cunoaștere. Artele liberale din perioada clasicismului greco-roman și a Evului Mediu timpuriu în lumea latină, care ar putea să se regăsească astăzi sub forma științelor pure și a studiilor umaniste, constituiau în vechea Universitate europeană mai curând o treaptă de trecere către educația „profesională” (Drept, Medicină, Teologie) decât o formă de educație în sine. Mai mult încă, echilibrul între Sacerdotium/Studium/Imperium sau Regnum, între „Puterea spirituală” și „Puterea Temporală”, care-i asigura Universității protecție față de ingerințele sociale și politice, era unul fragil.

Așadar, istoria lungă a universităților europene este marcată de frecvente și puternice presiuni exterioare și de numeroase tensiuni interne.

Sentimentul public față de Universitate a fost mereu și lesne schimbător, iar convulsiile interne nu au încetat niciodată. Mai întâi, s-a produs tensiunea între educația liberală și educația „profesională”.

Apoi, s-a produs tensiunea fragmentării și a specializării educației universitare. La acestea, s-au adăugat divergențele între "universalitatea cunoașterii și vocația educațională universalistă a instituției academice generice" și politica statului-națiune de particularizare a cunoașterii și profesiilor. Ulterior, universitatea modernă (după Humboldt) s-a caracterizat prin intensificarea presiunilor și tensiunilor. Cercetarea fundamentală s-a plasat rareori în linearitatea proiectului iluminist de progres științific și social.

Cel mai frecvent, a ajuns în contradicție cu cercetarea aplicată. Nu în ultimul rând, științele socio-umane s-au aflat deseori la polul opus față de științe. Pozitivismul comptian și empirismul situau tot

cea ce nu se preta atunci la metoda deductivă sau inductivă în arealul metafizicii, iar metafizica, *horrible dictu*, era "o afacere neserioasă". Științele naturii, mai cu seamă fizica, deveniseră etalonul cunoașterii raționale, obiective. Un gânditor social remarcabil precum John Stuart Mill observa "gradul de înapoiere al științelor sociale". Ulterior, științele sociale s-au "modernizat", calchiind metodele științelor naturii sau ale fizicii matematice, iar "științele umaniste" s-au fragmentat și mai mult. Faptul că nu e o mare diferență între "actorul perfect rațional", cu alegerile lui optime, care caută cheile în lumină, deși le-a pierdut în întuneric, sau comportamentele umane măsurate în laborator, generalizabile în legi "naturale", care-i exonerează pe indivizi de responsabilitate proprie și transferă toate injustițiile și defectele la "dispeceratul planificatorilor centrali ai scopurilor sociale și binelui comun", pe de o parte și determinismul materialist-istoric și rațiunea colectivă ale lui Marx, pe de altă parte, interesează astăzi mult prea puțin.

În orice caz, gardienii "bunelor practici" din universități (eventual preluate, cu un aliaj îmbogățit, din fabricile automatizate) sunt de-a dreptul imuni la ideea de Universitate. Nu întâmplător, un autor american, definea universitatea actuală drept "factory of knowledge". Avea argumente Ch. Snow să vorbească despre "cele două culturi": o cultură științifică și o cultură umanistă aflate într-o interdependență autistă una față de cealaltă? Probabil că da, din perspectiva excesivei specializări a domeniilor de studii și cercetare. Nu, din perspectiva demitizării și deconstrucției Absolutului, a mitizării și absolutizării Relativului.

Pe scurt, nici chiar Clark Kerr, mai apropiat de funcționalism, nu concepea Universitatea fără o "idee". Recuzând idealismul abordării "esențialiste", el nu a renunțat la nevoia de reflecție asupra naturii, misiunii și a funcțiilor Universității. Alminteri, avertiza Kerr, Universitatea nu devine decât o nesfârșită dispută și negociere a "repartizării locurilor în parcare".

În cartea sa de memorii, economistul american scria: "*I have not always been kind to the strange intellectual heritage that demands that universities be organized around a conception called an idea.*"

But without a legacy, the university, whose task is to preserve and advance knowledge and intellectual curiosity, becomes just another vested interest."

Multiversitatea lui Clark Kerr, care găzduiește atâtea domenii diferite de studiu și cercetare, care îndeplinește funcții diferite, răspunzând unor nevoi și interese eterogene, în care tensiunile și controversele se succed cu rapiditatea schimbării modelor intelectuale, este, în pofida acestor stări de lucruri sau poate tocmai datorită lor, orientată de o "*idee cuprinzătoare*". Dacă nu e precedată de idee, universitatea actuală sau post-modernă își concepe propria idee. Karl Jaspers considera că: "*în orice universitate adevărată se întâlnesc trei lucruri esențiale: predarea și învățarea academică, cercetarea științifică și studiul cărțurilor, viața culturală creativă. Ele sunt indisolubil legate și fiecare din aceste activități va eșua și va intra în declin pe termen lung dacă este separată de celelalte două.*"

Un vechi și bun principiu pe care Adam Smith l-a aplicat pentru a explica funcționarea pieței libere și a societății civilizate - diviziunea muncii și a cunoașterii - ne folosește pentru a distinge universitățile de întreprinderile economice. Natura și scopurile lor sunt diferite. Universitățile sunt cele mai pricepute în a produce cunoaștere științifică și cultură umanistă înaltă, în a educa și a forma profesii și, nu în ultimul rând, în a tezauriza și transmite cultura. Întreprinderile economice sunt cele mai îndrituite să producă bunuri și servicii, să acumuleze cunoștințe practice și să inoveze tehnologii și produse. Atât universitățile, cât și întreprinderile au schimburi benefice de idei și practici, câtă vreme se mențin ca entități independente. Universitățile obțin un plus de rigoare administrativă, prin importul de principii manageriale care pun ordine în starea lor ad-hocratică, dar și o prețioasă cantitate de cunoștințe practice, adeseori necesare pentru impulsul creativ al cercetării și educarea profesiiilor. Întreprinderile obțin beneficiul cunoștințelor științifice și al profesiiilor educate, pentru eficiență și competiție.

Paul Ricoeur împărțea universitățile în două mari categorii: universitatea-funcție și universitatea-idee. Universitatea-funcție, arată gânditorul francez, este înființată, dezvoltată, planificată și controlată de

stat. Se confundă până la indistinție, cu agențiile guvernamentale și întreprinderile publice. Nu are scopuri pentru că acestea sunt ale statului. Îndeplinește niște funcții în cadrul unui mare sistem. De la Napoleon până azi, sistemele naționale de învățământ superior din majoritatea țărilor continental-europene au acționat la comanda statului. Au apărut mari universități pentru că tradiția academică anterioară de sute de ani nu a dispărut în virtutea decretelor, iar secolul revoluției industriale și al științei moderne a produs o dezvoltare generală fără precedent. Dar nu s-au ridicat la "măreția" și completitudinea vechilor universități britanice și ale noilor universități americane. Acestea fac parte, considera Ricoeur, din categoria "universității-idee". Nu pentru că s-ar fi ghidat după "ideea" lui Newman sau a lui Humboldt, ci pentru că au evoluat liber, într-o ordine spontană. Nu au fost organizate și tutelate de stat sau de autoritățile publice. Piața educației universitare și competiția ideilor nu implică necesarmente transformarea universităților în organizații economice, dimpotrivă, le susțin în păstrarea distincției.

Unde se află Universitatea noastră în această experiență istorică, confruntare de idei și actualitate caleidoscopică? Reflecțiile profunde și inspirate nu au lipsit. Acestea ar putea să alcătuiască o istorie intelectuală aparte, distinctă de istoria instituțională. De la A.D. Xenopol, Gr. T. Popa și Traian Bratu, până la academicianul Viorel Barbu, s-a încheat o perpetuă și vie conversație despre rostul, scopurile și funcțiile Universității ieșene. Cele două tradiții academice încorporate în istoria sa (tradiția franceză, mai etatistă, și tradiția germană, mai liberală) au generat benefice tensiuni creatoare pe multiple planuri. "Știința și poezia" lui A.D. Xenopol, "spiritul universitar" al lui Grigore T. Popa, "cea mai estică universitate europeană" a lui Traian Bratu și "un proiect de dezvoltare în orizont închis" a lui Viorel Barbu sunt formule memorabile ale unei idei de Universitate, dar și ale destinului său istoric. Ne relevă atât dezideratul "universalității cunoașterii, al cultivării minților iscoditoare, modelării caracterilor înalte și al slujirii progresului comunității", cât și neputința de a-l păstra "supt

cârma vremurilor și rânduieilor sociale injuste". Oricum, grație acestor reflecții inspirate, instituția academică ieșeană se revendică de la "Universitatea-idee".

Însă, vreme de aproape șapte decenii, cu câteva intermitențe, Universitatea noastră s-a situat la antipodul autonomiei instituționale și în mare parte, al libertății academice – în „Universitatea – funcție”. Nu puținătatea și sărăcia mijloacelor materiale – cum argumenta într-un referat din 1923 către Ministerul Instrucțiunii Publice, rectorul Traian Bratu, au cauzat îndepărtarea Universității de ideea și scopurile ei. Mulțimea reglementărilor și precaritatea schimbătoare a politicilor au deturnat-o spre „orizontul închis”. Nici în prezent lucrurile nu stau cu mult diferit. Apelând la o expresie a lui Malthus, am putea spune că grija atotcuprinzătoare și omnicientă a statului pentru noi, în general, și pentru Universitate, în special, crește în progresie geometrică, iar resursele alocate în contul griiei cresc în progresie aritmetică, dar cu semn invers. Creșterea negativă este un oximoron drag economiștilor, dar potrivit pentru a exprima situația autonomiei instituționale și a resurselor.

Condițiile actuale sunt favorabile mai curând „Universității – funcție” decât „Universității – idee”. Dar în pofida lor, în prezent, ca și acum două sau șapte decenii în urmă, Universitatea noastră se regăsește într-o idee. Purtătoare a tradițiilor academice europene și teaurizând tradiția academică românească, pe care în bună măsură a creat-o, păstrătoare a memoriei profesorilor și studenților din trecut și îmbrățișând diversitatea expresiilor profesorilor și studenților săi, de astăzi, Universitatea noastră este mai mult decât o organizație, este o stare de spirit, o conversație permanentă între științe, științe socio-umane și arte, între persoanele pregătite să transmită și cele dornice să primească, între nostalgia unui trecut „virtuos” și insatisfacția aparenței unui prezent în devălmășie, între certitudinile experienței istorice și incertitudinile radicale ale unui viitor deschis.

Este o instituție colegială în care: ideile și impulsurile intelectuale concurente, care-i sunt ancore filosofice, accesul larg la studii și nevoia imperativă de excelență individuală, multitudinea drepturilor și compania responsabilităților mereu mai puține, diversitatea convingerilor și preocupărilor și comunitatea aspirațiilor și obiectivelor, urmărirea oportunităților și rigoarea efortului disciplinat,

cooperarea și competiția, servirea scopurilor exterioare și urmărirea propriilor scopuri, interesul propriu și altruismul, rigorismul justițiar și compasiunea pentru neîmpliniri și căderi firești, atașamentul față de tradiție și deschiderea față de nou; toate acestea și încă multe altele se află într-un echilibru întotdeauna delicat și frecvent reconstruit, se acomodează dificil și ajung cu ușurință la antinomie, dar generează sens și semnificație. Într-o asemenea instituție complexă, distinctă, prin misiune, cultură și activități de orice alt tip de organizație, coexistența este mai probabilă și dezirabilă decât unitatea deplină, iar rolul rectorului nu este cel de manager, ci de mediator între persoane și grupuri cu idei, pasiuni și preocupări diferite și de inițiator al proiectelor care au fost, în nuce, acceptate de membrii comunității. Rectorul este un *primus inter pares* aflat vremelnic în serviciul „rânduielilor comunității academice” și nu la comanda sau șefia acesteia.

Donald Kennedy, mulți ani președinte al Universității Stanford și editor al revistei Science, observa într-o lucrare remarcabilă despre datoria academică: „*To some extent, the belief in management has become a secular religion in some academic quarters; management axioms are lifted whole from the Harvard Business Review or the business best – seller list of the New York Times and deposited in the strategic plans of one institution or another.*”

Secțiunile care urmează în acest program nu decurg din credința magică în virtuțile developmenteliste ale managementului, ci din reflecțiile istorice și filosofice ale profesorilor amintiți anterior și ale distinșilor colegi din actualul Birou al Senatului, asupra ideii de Universitate. Aceste reflecții au căpătat expresie instituționalizată în Carta Universității și o bună parte a lor i-au fost benefice autorului materialului de față.

2. Viziunea, valorile, misiunea

Fidelă tradiției culturale europene și românești, Universitatea își asumă vocația sa de instituție academică multidisciplinară de cercetare, educație și teaurizare a culturii, pe baza viziunii umanismului clasic european despre Om și lume și a spiritului științei moderne în investigarea naturii și a Universului, încorporând valorile esențiale ale demnității umane, libertății individuale, responsabilității personale și integrității academice.

Viziunea Universității, ca instituție academică cuprinzătoare a aspirațiilor de căutare a Adevărului, cultivare a Frumosului și răspândire a Binelui, constituie orizontul ideatic și axiologic al misiunii și funcțiilor sale.

Viziunea Universității constă în:

- însușirea și sporirea cunoașterii universale în științe, arte liberale și cultură;
- transmiterea patrimoniului cunoașterii generațiilor viitoare;
- cultivarea minții în spiritului gândirii independente, al respectului pentru excelența umană și al înzestrării capacității de a profesa un rol în societate;
- teaurizarea și afirmarea creațiilor culturale perene.

Misiunea Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași este:

- să contribuie la dezvoltarea și răspândirea cunoașterii;
- să educe pentru exercitarea de profesii și funcții, în spiritul Adevărului și Binelui;
- să păstreze și să extindă expresiile creației științifice și culturale;
- să promoveze ideile societății libere în scopul dezvoltării.

Funcțiile Universității sunt:

- cercetarea științifică fundamentală și aplicată;
- educația academică (liberală și specializată) și formarea profesională;
- menținerea și extinderea colecțiilor de „bunuri” științifice și culturale (muzee, biblioteci, Grădina Botanică și stațiunile didactice și de cercetare);
- transferul de cunoștințe pentru dezvoltarea economico-socială.

Activitățile Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași se desfășoară pe baza următoarelor principii: *principiul autonomiei universitare, principiul libertății academice, principiul accesului liber și egal și principiul răspunderii publice.*

3. Obiective, activități, acțiuni

- **Obiectivul fundamental**

Continuarea dezvoltării Universității ca instituție academică multidisciplinară de cercetare, educație și teaurizare a culturii, în spiritul umanismului clasic european și al științei moderne.

- **Obiective specifice**

- **Cercetare**

Dezvoltarea cercetării științifice și a studiilor asupra Omului și societății, în spiritul adevărului, binelui și al complementarității cunoașterii.

- **Educație**

Dezvoltarea tuturor domeniilor educaționale ale Universității la un nivel de reputație academică internațională, în spiritul gândirii independente, al respectului pentru excelența umană și al înzestrării capacității de a profesa un rol în societate.

- **Servicii pentru societate și cultură**

Creșterea intensivă a implicării în dezvoltarea economico-socială și în dezvoltarea culturală a comunității, în spiritul neutralității politice și al independenței gândirii critice.

Activități și acțiuni

Activitatea	Acțiuni
<i>Cercetare științifică și studii umaniste</i>	<ol style="list-style-type: none">1. Completarea personalului departamentelor de cercetare din facultăți2. Extinderea celor două departamente de cercetare interdisciplinară3. Formarea grupurilor de cercetare în stațiunile de practică Agigea, Ezăreni și Potoci și extinderea activității de cercetare de la Grădina Botanică4. Transformarea departamentelor de cercetare specializată și a departamentelor de cercetare interdisciplinară în două Institute autonome (Științe, Științe Socio-Umane)5. Inițierea proiectelor interne de cercetare, selectate și dezvoltate prin competiție6. Inițierea în cadrul departamentului de cercetare socio-umană a proiectului "Enciclopedia ideilor medievale ale Europei moderne"7. Dezvoltarea seminariilor științifice lunare ale departamentelor din facultăți8. Formarea unui compartiment specializat în traducerea, corectarea gramaticală și tehnoredactarea lucrărilor de cercetare (cu un grup la editura universității și câte o persoană corespondentă în fiecare facultate)9. Formarea în cadrul Editurii a unui compartiment specializat pentru publicațiile științifice periodice (seriile de Anale și celelalte reviste ale Universității)10. Finanțarea diferențiată a publicațiilor științifice periodice ale Universității, în funcție de clasificarea CNCS și recunoașterea internațională11. Renunțarea la publicațiile periodice neîncadrate cel puțin în categoria B

Activitatea	Acțiuni
	<p>12. Insituirea premiilor pentru cele mai bune performanțe de cercetare pe domenii</p> <p>13. Instituirea finanțării lucrărilor publicate în revistele cu impact științific internațional ridicat</p> <p>14. Creșterea ponderii activității de cercetare în norma didactică</p> <p>15. Finanțarea participării tinerilor cercetători la conferințe internaționale de nivel ridicat</p>
Educație	<ol style="list-style-type: none">1. Redimensionarea și ajustarea programelor educaționale în funcție de atractivitatea pentru absolvenții de liceu și de evoluțiile pieței muncii2. Menținerea programelor educaționale de tradiție și prestigiu, a căror activitate s-a diminuat în ultimii ani (Filosofie, Studii clasice, Studii de slavistică)3. Dezvoltarea unui proiect pentru atragerea absolvenților de liceu cu înzestrări intelectuale, în programele educaționale de științe (prin competiție de burse pentru elevii de liceu foarte buni)4. Dezvoltarea proiectului "Colegiul de Științe și Arte Liberale", destinat formării profesorilor și cercetătorilor5. Extinderea liniilor de studii în limba engleză/limba franceză (Biologie, Drept, Geografie, Informatică, Fizică medicală și Psihologie)6. Creșterea numărului de programe educaționale organizate în cooperare cu universități din țările occidentale (diplome comune și diplome duble)7. Dezvoltarea masteratelor de cercetare în toate facultățile care au școli doctorale8. Dezvoltarea proiectului „Doctorat european” în colaborare cu universități din Grupul Coimbra9. Dezvoltarea proiectului „Studenti eminenți în marile universități ale lumii” (selecția a celor mai

Activitatea	Acțiuni
	<p>buni 1-2 studenți pe domenii de studii și susținerea lor pe durata studiilor complete în marile universități)</p> <p>10. Crearea programelor de studii orientale (Indianistică și Sinologie)</p> <p>11. Reorganizarea departamentelor academice din facultăți</p>
<p>Activități suport</p> <ul style="list-style-type: none">• Relații Internaționale• Marketing Educațional• Servicii Sociale	<ol style="list-style-type: none">1. Participarea la târguri și saloane educaționale internaționale (în special în China și India)2. Campanii promoționale prin ambasadele și serviciile consulare ale României3. Crearea Centrului Cultural American, cu sprijinul Ambasadei SUA și al USAID4. Dezvoltarea Centrului Cultural al Americii Latine5. Dezvoltarea bazei de date privind absolvenții Universității și evoluția lor profesională6. Instituirea programului de evenimente pentru absolvenții Universității stabiliți în străinătate7. Dezvoltarea activităților Fundației Alunni8. Extinderea mini-bibliotecilor din cămine9. Creșterea numărului posturilor part-time pentru studenții fără mijloace de întreținere10. Dezvoltarea unui parteneriat cu Grupul Coimbra din Brazilia
<p>Dotări și infrastructură</p>	<ol style="list-style-type: none">1. Continuarea lucrărilor de consolidare-modernizare Corp A2. Continuarea și finalizarea lucrărilor de modernizare la Grădina Botanică3. Construirea clădirii „Extindere Corp B”4. Proiectarea și începerea lucrărilor de modernizare a Corpului E5. Proiectarea și începerea lucrărilor de modernizare a Observatorului Astronomic și a lucrărilor de construcție a clădirii „Centrul de

Activitatea	Acțiuni
	<p>Studii Avansate”</p> <p>6. Proiectarea lucrărilor de modernizare a stațiunilor Agigea, Ezăreni și Potoci și a Laboratorului de Acvacultură din Piatra Neamț</p> <p>7. Continuarea lucrărilor de modernizare-mansardare a căminelor din complexul „Titu Maiorescu” și a căminului 4 din complexul „Târgușor Copou”</p> <p>8. Construcția căminului facultății de Teologie Ortodoxă</p> <p>9. Abonamente instituționale la principalele baze de date internaționale</p> <p>10. Dezvoltarea proiectului „Sistem informațional integrat de Management”</p>